
Z kázání děkana KTF UK prof. Ludvíka Armbrustra při pohřbu prof. Jaroslava V. Polce

---

Z kázání děkana KTF UK prof. Ludvíka Armbrustra při pohřbu prof. Jaroslava V. Polce 23. ledna 2004.

U otevřeného hrobu blednou všechna lidská slova, jenom svědectví života zachovává svou váhu. Odvažují-li se dnes přece jen pronést několik doprovázejících slov, pak je to právě svědectví naplněného života kněze a akademického pracovníka, mého kolegy a předchůdce v úřadu děkana fakulty Jaroslava Polce, jež mě k tomu povzbuzuje..

Jeho svědectví života bylo neseno křesťanskou vírou ve velikonoční tajemství Ježíšova přechodu z tohoto světa k Otci. Bez této víry je těžko nalézt smysl v umírání. Bez ní se smrt zdá být pouhou provozní nehodou, jejíž hrozbu marně vytěsňujeme z povědomí, zdá se být tečkou za nedokončenou větou našeho života, otazníkem za všemi hodnotami, které naplňovaly náš život, osobní i společenský. Jinak se ale jeví umírání tomu, kdo se spojuje s Ježíšem v tajemství jeho utrpení, smrti a vzkříšení. Podstatou Ježíšova kříže je bezvýhradné sebeodevzdání do rukou Otcových. Toto sebeodevzdání je zároveň i podstatou jeho vzkříšení, protože náležet úplně Bohu je pro každého božího tvora jeho pravdou, oslavením a životem. Kříž a vzkříšení jsou jako dvě strany jedné mince, jak o tom svědčí Ježíšova slova: Až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě (Jan, 12, 32), kde vyvýšení znamená v jednom vyvýšení na kříž i vyvýšení nade všechna nebesa.

Mnoho okolností, které nebudeme moci ovlivnit, budou určovat naši hodinku smrti. A přece můžeme každý z nás umírat svobodně jako Ježíš, dokážeme-li vyjít ze svého egoizmu a dobrovolně spočinout v rukou Božích. Dokud žijeme tady na zemi, vždycky si ponecháváme něco pro sebe. Ale všechny naše každodenní nedokonalé a nedokonalé pokusy svěřit se Bohu a žít pro druhé ožijí a naplní se, až přijde naše hodina, naše veliká šance, kdy se budeme v hodině smrti moci dobrovolně odevzdat úplně do rukou Otcových tak, že nám nezbude vůbec nic a budeme úplně náležet Bohu. Naše smrt se nám přestane jevit jako nepochopitelná nehoda, stane se cílem života, předmětem touhy. Zazáří nám pravda staré východní moudrosti, že život a smrt nejsou nesmiřitelné protiklady, nýbrž že „kdo by usiloval svůj život zachovat, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachová jej“ (Lk 17, 23).

Náš kolega, se kterým se dnes loučíme, nám jako svůj odkaz zanechal svůj příklad.